

Отидохъ при Тихолъ, той спи сладко и усмивка се рѣе надъ разкривената му уста. Той, може би, сънува своята жена, която не знае нищо още за неговото нещастие.

Погалихъ челото му и се прибрахъ въ леглото си.

VI

12 Ноемврий.

Събудиха ме. Братъ ми Храбъръ се връща отъ отпущъ. Отива си въ частъта. Носи ми поздрави отъ село, отъ мама, отъ татко, отъ Людмила и децата ѝ . . . отъ цѣло село. Той седна предъ леглото ми и изморенъ отъ нощното пжтуване почна да разказва за живота на близкитѣ ми, а азъ завита съ одеалото гледамъ неговото слабо освѣтено отъ ламбата лице и ми се иска да притисна главата му до гърдитѣ си и да плача съ гласъ.

— Миличекъ, полегни си малко на миндерчето, много си уморенъ.

— Не како, нѣмамъ време. Нали ще трѣбва да пжтувамъ.

— Остани пъкъ, съ следобѣдния влакъ ще заминешъ. Все на време ще стигнешъ.

— Да разбира се, все ще стигна, но като бжде день по-рано по-добре е, отколкото да се закѣснѣе отъ непредвидени нередовности по влаковетѣ.

— Ти нѣма да заминешъ, до като не видишъ и единъ приятель, който е боленъ тукъ.

— Да е само единъ . . . колко много сж тѣ . . . колко! Кого по напредъ да видя.

— Тихолъ е тукъ — по скоро пошепнахъ и извърнахъ главата си къмъ стената за да скрия сълзитѣ си.

— Тихолъ! — извика той, като жилнатъ и се изправи надъ менъ. — Какво е станало съ него?! Тежко ли е, или пъкъ?! . . . — и той не довърши питанието си, а се тръшна на стола безъ да чака нѣкакъвъ отговоръ отъ менъ, защото видѣ сълзитѣ, които тихо, като капкитѣ отъ есененъ дъждъ, капѣха отъ очитѣ ми.

— Полегни си, Храбъре . . . часътъ е още 5, рано е . . . ще го видишъ. Той много ще се зарадва да те види, че си дошелъ да го обиколишъ. Нали ще оста-